

KERÉK IMRE

*Parafrázisok két Csanádi Imre-versre**Édes ősz*

Feslő-foszló sárga rózsák,
vadszőlőlevél-pirosság;
ért bilingjén a szőlőnek
selyemhálót pókok szőnek.
Ősz, ősz, édes ősz.

Rozsdáll a fű, kardja kókad,
nyomán rézorrú rigóknak;
foszladozó öreg fákra
borul a menny azúr sátra.
Ősz, ősz, édes ősz.

Csókát, seregélyt vendégel
a kert, megterítve széjjel:
szilva, dió, aransárga
barack, se szeri, se száma.
Ősz, ősz, édes ősz.

Vadgesztenyék rőt szín csúcsa
ejti lombját hullton-hullva.
Aranypénzt csörget a nyárfa,
hajnalra fagy zúzmarázza.
Ősz, ősz, édes ősz.

Bár villódzó arany pászmák
befonják a rét virágát:
aggodalmad szórd a szélbe!
Cihelődj már, szív, a télre!
Ősz, ősz, édes ősz.

Őszi madár

Szállj el, madárka, szállj el,
szigorú szél csupálja
hol várna bolyhos fészek?
súrolva, sírva sírván,

holnap itt dér virít,
nyírfáink gallyait;
lelnél-e magvakat?
facsúcsot, tűzfalat?

ki értené zokogásod,
szállj el, szállj csak, madárka,
át folyók, tengerek,
mindegy: szél vagy eső ver,

el-elcsukló dallamát?
egyre tovább, tovább,
kék hegyormok fölött;
fojtó köd hömpölyög:

fagyok ne zúzmarázzák,
éhség és szomjúság
gyorsröptű fiókáid
távoli délkörök,

szép sugár szárnyadat,
ne csigázhassanak,
serkentgedes tova,
enyhébb tájaira –

oázisok vizére,
pálmák árnya alatt,
s ha új rügyfakadáskor,
cikázatok trillázva itt is,

szaharai homokra,
forgódni, zsiborogva...
visszatértek megint:
törvényetek szerint.